

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτεριακοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 10 Ἰουνίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 24

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 198.)

— "ὦ, πολὺ καλλίτερα... ἐλπίζω ὅμως ὅτι δὲν ὑπάρχουν φεῖδι, εἶπεν ἡ Κοραλία, σταθεῖσα εἰς τὸ κατώφλιον.

— Μὴν ἀνησυχῇτε διόλου! πρὸς χάριν σας ἐκάμαμεν πολλὰς ἐρεῦνας· ἐξητάσαμεν μὲ τὸν Φάνορα ὅλας τὰς γωνίας τῆς μελλούσης κατοικίας σας· οὔτε νυχιά, οὔτε ἐχιδνα, οὔτε κουκουβάγια, οὔτε νυκτερίδα εὐρίσκεται πουθενά. Μὴν ἀνησυχῇτε διόλου.

"Ὁλη ἡ οἰκογένεια ἐγκατεστάθη εἰς τὰς εὐρεῖας αἰθούσας. Τὴν αὐγὴν ὁ Χαρδουῆνος ἀνεχώρησε μὲ τὸν Ἀχμέτ, τὸν Φάνορα καὶ δύο ἐντοπίους ὁδηγούς, ὁ δὲ κ. Μασσαὶ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἑρρίκος ἐπέστρεψαν εἰς τὸ χρυσωρυχεῖον.

Δι' πρώτην ἡμέραν ἐφάνησαν παράδοξοι εἰς τὰς ἐξορίστους, εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀρχαίου κτιρίου, τοῦ ὁποῦ ἕκαστος λίθος ἦτο ὅλως διόλου διαφορετικὸς ἀφ' ὅ, τι εἶχον ἴδῃ ἕως τότε. Ἡ Λίνα δὲν ἐτόλμα ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν Κοραλίαν, καὶ ὅτε διήρχοντο τοὺς μακροὺς καὶ σκυθρωποὺς διαδρόμους, ἐκράτει τὴν φίλην τῆς σικτὰ ἀπὸ τὸ φόρεμά της. Ἡ Λίνα καὶ ἡ κυρία Μασσαὶ καὶ ἡ Μαργαρόνα δὲν ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰ δωμάτια τὰ προωρισμένα δι' αὐτάς· ἀλλ' ἡ Κοραλία καὶ ὁ Γεράρδος ἐμελέτων μὲ ζήλον τὸ σχεδιάγραμμα, τὸ ὁποῖον τοῖς εἶχεν ἀφήσῃ ὁ Χαρδουῆνος, καὶ μετ' ὀλίγον ἦσαν εἰς θέσιν νὰ περιφέρωνται μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸ γνωστὸν μέρος τοῦ λαβυρίνθου.

Ἀλλ' ἡ φιλοδοξία τοῦ Γεράρδου δὲν περιωρίζετο ἕως ἐδῶ· ᾔθελε νὰ ἀνακαλύψῃ, πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Χαρδουῆ-

νου, νέας αἰθούσας καὶ στοάς, πρὸ πάντων δὲ τὴν εἴσοδον τῶν περιφήμων ὑπογείων, ἧτις ἔμεινεν ἄγνωστος ἕως τότε. Ἐνίστε εἰσερχόμενος εἰς ἓνα διέδρομον, ἐξέβαλλε φωνὴν χαρᾶς· -- ἴσως ἐκεῖ, δὲν εἶχε ἔμβη κανεὶς ἀκόμη! Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον εἰς ἀριθμὸς γραμμένους μὲ ἐρυθρὸν χρῶμα ἀπὸ τὸν Χαρδουῆνον, τὸν ἐξέβαλλε τῆς ἀπάτης του καὶ ἠναγκάζετο νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἄλλος τὸν ἐπρόλαβε. Τοῦτο ἐξηρέθιζε πολὺ τὸν Γεράρδον, ἡ δὲ εὐρεσις τῆς εἰσόδου ἐκείνης ἔγινε ἀντικείμενον τῶν σκέψεών του τὴν ἡμέραν

καὶ τῶν ὀνείρων του κατὰ τὴν νύκτα.

Τρεῖς ἐβδομάδας ἤδη ἔμεινον ἡ κυρία Μασσαὶ μὲ τὰς δύο νεάνιδας καὶ τὸν υἱόν της εἰς τὸν πύργον, χωρὶς νὰ μεταβληθοῦν διόλου τὰ πράγματα περὶ τὸ χρυσωρυχεῖον· ἡ μετανάστευσις ἐξηκολούθει ὁσημέραι ζωηροτέρα· ἡμέραν δὲ τινα ἔφθασε διέτροχον ἀμάξιον, συρόμενον ὑπὸ τριῶν ἡμιόνων, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὸν λόρδον Φάϊρφηλδ, συνοδευόμενον ἀπὸ ἓνα ὁδηγὸν καὶ ἓνα ὑπηρέτην. Μεγάλῃ ἐκπληξιν ἠσθάνθη ὁ κ. Μασσαί, ὅστις δὲν τον ἐπερίμενεν ἄλλ' ἀκόμη μεγαλητέραν ὁ λόρδος Φάϊρφηλδ, βλέπων ὅτι μετεδλήθη εἰς θορυβώδη ἀγορὰν τὸ ἥσυχον καὶ ἀθόρυβον ἐρημητήριον, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἀκόμη τὸν εἶχε καταθέλξῃ μὲ τὴν σιωπὴν του καὶ τὴν ἡσυχίαν του.

Μετὰ τοὺς πρώτους χαίρετισμούς, ἠρώτησε πόθεν ἦλθεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος. Τῷ εἶπον ὅτι ἦλθεν ἀπὸ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Ὁ λόρδος Φάϊρφηλδ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἓνα στεναγμόν.

— Ἀχ! ἐγὼ σᾶς τοὺς ἔστειλα ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀλιτηρίους!.. εἶπε.

— Πῶς; ἠρώτησεν ὁ κ. Μασσαί.

— Μὲ τὰς γνωστοποιήσεις μου εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἐξάπαντος. Ἀφ' οὗ ἀπεφασίσαμεν νὰ συστήσωμεν ἐταιρείαν, ἔπρεπε νὰ καταφύγω εἰς τὸ μόνον κατάλληλον μέσον πρὸς τοῦτο, εἰς τὴν δημοσιότητα. Διεφήμισα τὴν ἐπιχείρησίν μας εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, εἰς τὴν γνωστοποίησίν μου ἔθεσα εἰς ἐνέργειαν εὐγλωττίαν, τὴν ὁποῖαν ποτὲ δὲν ὑπέθετα διὰ τὸν ἑαυτὸν μου· καὶ ἰδοὺ τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα! ὅλαι αἱ ἡπειροὶ ἐσηκώθησαν εἰς

« Ὁ πύργος ὠρθαῦτο σκυθρωπός. . . (Σελ. 198, στήλ. 6) »

τὸ πόδι καὶ ὤρμησαν εἰς τὰς νέας χρυσοφόρους ἐκτάσεις. . .

— Πραγματικῶς, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ συνέβησαν τὰ πράγματα, εἴ-πεν ὁ Ἑρρίκος.

— Χωρὶς ἄλλο. . . αἱ, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, δὲν ἐφάνηκα τυχερός ! Τί συρφετός ! . . . οἱ ὑποψήφιοι τῆς κρεμῆ-λας ὅλων τῶν ἐθνῶν ἐμαζεύθησαν ἐδῶ πέρα ! Καὶ τί γειτονεῖα διὰ τὰς κυ-ρίας ! . . .

— Τὰς ἐξώρῃσα εἰς τὸν φοινικινὸν πύργον, εἶπεν ὁ κ. Μασσαί, ἐδῶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνουν.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον . . . Εἶνε ἥσυ-χοι τοῦλάχιστον ἐκεῖ κάτω ;

— Ἐντελῶς ; κανεὶς ἀπὸ τοὺς προ-κομμένους αὐτοὺς δὲν ἐξεμύτισε πρὸς τὸν πύργον. Εἶνε ἐντελῶς μόναι, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ πᾶμε νὰ πάρωμε ἀπὸ ἕνα φλιτζάνι τσάι εἰς τὸ ἀρχοντικὸ των.

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀφ' οὗ πρῶτον κανονίσωμεν τὰς ὑποθέσεις μας, εἶπεν ὁ λόρδος Φάιρφηλδ.

Ἀφ' οὗ ἐπροσκάλεσαν καὶ τὸν ἱατρὸν Λωμόνδον καὶ τὸν Βέμπερ εἰς τὸ γρα-φεῖον τοῦ κ. Μασσαί, ὁ λόρδος Φάιρ-φηλδ ἐξέθεσεν εἰς ποῖον σημείον εὐρί-σκατο ἡ ἐπιχειρήσις. Ἡ ἐπιτυχία ὑ-περέβη καὶ τὰς τολμηροτέρας ἐλπίδας. Σπουδαιότατη ἐταιρεία ἰδρύθη εἰς τὸ Λονδίον, κατὰ τὰς τηλεγραφικὰς ὁδη-γίας του, ὑπὸ τὸ ὄνομα Mammoth Gold Fields Company, Limited, μὲ κεφάλαιον τεσσάρων ἑκατομμυρίων λιτρῶν στερλι-νῶν, εἰς μετοχὰς δυόμισι σεληνίων. Οἱ διευθυνταὶ ἀπέστειλλον ἤδη μὲ μεγάλην ταχύτητα τὸ ἀναγκαζόν ὑλικόν· ὁ δὲ λόρ-δος Φάιρφηλδ ἐφρόνει ὅτι οὐ μόνον δὲν ἔπρεπε νὰ λυπῶνται διὰ τὴν συσώρευ-σιν ἐκεῖ τῶν χιλιάδων ἀνθρώπων, ἀλλ' ἔπρεπε καὶ νὰ εἴνε κατευχαριστημένοι, διότι θὰ εἶχον προχέουσας ἀφθόνας ἐργά-τας, τῶν ὁποίων εἶχον τόσῃν ἀνάγκῃν. Ὁ λόρδος Φάιρφηλδ ἐνόμιζε καλὸν νὰ ἔλθῃ εἰς Μασσαίχωριον ἕνεκα τῶν ἐκτάκτως εὐχαρίστων εἰδήσεων, τὰς ὁποίας ἔλα-θεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃν καὶ τὰς ὁποίας ἠθέλησε νὰ ἀνακοινώσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον εἰς τοὺς συντρόφους του. Αἱ μετοχαὶ ἐζητοῦντο παντοῦ καὶ ὑψώθησαν καταπληκτικῶς.

Μετὰ τὰς πληροφορίας ταύτας, αἱ ὁποῖαι ἠκούσθησαν μὲ μεγάλην χαράν, ὁ κ. Μασσαί ὠδήγησε τὸν λόρδον Φάιρ-φηλδ εἰς τὸν πύργον, ὅπου ἡ κυρία Μασ-σαί καὶ αἱ θυγατέρες τῆς τὸν ὑπεδέχθη-σαν μὲ πολλὴν εὐγένειαν.

Ὁ Λόρδος Φάιρφηλδ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Μασσαίχωριον, ἀπὸ τὴν στιγμὴν δὲ ἐ-κείνην κύματα ἐπιστολῶν ἐφθάνον ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃν, φέροντα ὅλον ἐνθαρρυν-τικωτέρας εἰδήσεις. Ἐζήτουν δὲ νὰ λά-βουν μέρος εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν ὅχι μόνον τραπεζίται καὶ κεφαλαιοῦχοι, ἀλλὰ

καὶ μικροὶ ἐισοδηματίαι, καὶ ἐργάται, καὶ τὰ μικρὰ «κομποδέματα».

Ὅταν ὁ κ. Μασσαί, ὅστις δὲν εἶχε τί-ποτε μυστικὸν ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, ἀνε-κρίνωσεν εἰς αὐτὴν τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας γέροντες ἢ χῆραι ἐστήριζον εἰς τὴν ἐπι-χειρήσιν τοῦ χρυσορυχείου, δάκρυα ἀνέ-βησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Οἱ κα-κόμοιροι ! ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ δια-ψεύσῃ αἱ ἐλπίδες των ! Ἡ ἀγαθὴ καὶ ἐνάρετος αὕτη γυνή, ἡ ὁποία δὲν ἠγάπα τὰ χρήματα, ἦτο δὲ φίλη τῆς τάξεως καὶ ἡ ὑψηλότερη μὲ τὸ ὀλίγον, θὰ ἐθυσίαζεν ὅλον τὸν ἐπιζόμενον πλοῦτον καὶ ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας, τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ αὐτὸν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ ἔχῃ κανὲν βάρος εἰς τὴν ψυχὴν της, καμ-μὶν εὐθύνην. Εἶχε παραδείγματα πρόσ-φατα καὶ τραγικὰ τῶν κινδύνων, τοὺς ὁ-ποίους διατρέχουν τὰ μικρὰ βαλάντια εἰς τὰς μακρινὰς αὐτὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς τὰς ὁποίας οἱ μεγάλοι κεφαλαιοῦχοι εὐρίσκουν τρόπον νὰ κερδίζουν ἑκατομμύρια. Ἐν-ἀπὸ τὰ παραδείγματα ταῦτα ἦτο ἡ Μαρ-γαρόνα, ἡ ὁποία εἰς μίαν τοιαύτην ἐπιχει-ρήσιν ἔχασεν ὅλας τὰς οἰκονομίας της, τὰς ὁποίας ἐμάζευσεν μὲ κόπους καὶ μὲ στερεῖσεις εἰκοσι ἑτῶν ὀλοκληρῶν. Οἱ θρηνοὶ τῆς ἀντήχουν ἀκόμη εἰς τὰ ὦτα τῆς κυρίας της.

— Ἀχ, πᾶν τὰ φραγκάκια μου ! . . Ὁαρ-ρῶ πῶς τὰχῳ ἔμπρός μου ἀκόμη, πᾶν ἡ χιλιαδούλες μου, σωτὲς δέκα, ποῦ νὰ δεκατίσῃ ἡ πανοῦκλα κείνους ποῦ μοῦ τὲς ἀρπάξαν. Μίαν ἡμέρα, ὅταν ἤμαρθε ἔτὸν τόπο μας ἀκόμη, μοῦδεξαν ἔτὸ δρόμο ἕνα κύριο ποῦ τσέπωσε ἕνα ἑκατομμύριο ἀπὸ τὲς πτωχὰς καὶ τὲς χῆρας, καὶ γυρ-νοῦσε μὲ τ' ἀμάξι, περήφανος σὰν κό-κορας· εἶπα μέσα μου : τώρα, νὰ τοῦ γυρέψω ἕνα κομμάτι ψωμί γιὰ νὰ μὴ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνῃ, θὰ μοῦ δώσῃ τὰ-χατε ; Δὲν βαρεῖσαι ; Ὁ γυρίσῃ νὰ μ' ἀγριοκυττάξῃ καὶ θὰ μοῦ πῇ : Φεύγε ἀπὸ δῶ, πήγαινε νὰ ζητιανέψῃς, ρέψῃ ἀπ' τὴ δουλειά, γι' ἄλλο τίποτε δὲν εἶσαι ἄξια. Αἱ, τί λέτε ; θαρρεῖτε πῶς δὲν ἀνάβει τὸ αἷμα τ' ἀνθρώπου ; καὶ δὲν κλαίω τόσο τὰ ταλαράκια μου, ὅσο μοῦ καίει τὴν καρ-διά μου νὰ βλέπω τοὺς κλέφτες ποῦ μ' ἀφῆκαν μὲ τὸ πουκάμισο, νὰ καμαρώνουν μὲς τ' ἀμάξι. Σὰν ἤρχονταν νὰ μᾶς ποῦν : «Νά, πᾶν τὰ λεπτά μας, ὅλοι μεί-ναμε χωρὶς πεντάρῃ, καὶ μεῖς ὅπως καὶ σῆς», τί νὰ σοῦ πῶ, δὲν θὰ τῷ παίρῃς τόσο κατὰκαρδὰ μὰ αὐτοὶ νάχουν ἑκα-τομμύρια κ' οἱ ἄλλοι νὰ πεθαίνουν ἔσθ' ἡ ψάθα, αὐτὸ οὐτ' ὁ Θεὸς τὸ βαστά οὐτ' ὁ διάβολος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Η ΕΦΘΟΔΟΣ.

Μεταξὺ τῶν χρυσοθηρῶν, ἦτο καὶ ἡ ποῖος ὀνομαζόμενος Βερνιέ, σιωπηλὸς καὶ μυστηριώδης, τοῦ ὁποίου οὐτε τὴν κατα-

γωγὴν εἴξευρε κανεὶς, οὐτε τὴν ἱστορίαν, οὐτε τὰ σχέδια· δὲν ἐβλάπτε κανένα, εἰρ-γάζετο δὲ μὲ δραστηριότητα, καὶ μόνον σκοπὸν εἶχε, φαίνεται, νὰ κερδίσῃ τὸ γρηγορώτερον ὀλίγα χρήματα καὶ νὰ φύγῃ.

Τοῦτο ἐξηρέθιζε τοὺς ἄλλους ἐναντίον του. Ἐν ᾧ δ' ἐκείνοι διεσκέδαζον καὶ ἐ-ξώδεον εἰς τὰ ποτὰ ἢ ἔχονον εἰς τὸ χαρ-τοπαίγνιον τὸ κέρδος τῆς ἡμέρας, αὐτὸς δὲν ἐφάνετο ποτε εἰς τὸ καπηλεῖον, ἐ-τρέφετο λιτότατα καὶ δὲν ἐπρόσφερεν εἰς κανένα τίποτε, ἀλλὰ καὶ οὐτε ἐδέχετο ἀπὸ κανένα τίποτε.

Μεταξὺ τῶν δυσηρεστημένων κατὰ τοῦ Βερνιέ ἦσαν καὶ κακοῦργοί τινες, ἐ-χόντες σκοτεινὸν παρελθόν, ἐξ ἐκείνων οἵτινες, ὅταν τὸ θῆμα ἀνθίσταται ἢ οἰκτῇ νὰ φωνάξῃ, δὲν διστάζουν νὰ κλείσουν διὰ παντὸς τὸ στόμα του.

Ἐσπέραν τινὰ, μίαν ἑβδομάδα περὶ-που, ἀφ' οὗτου αἱ κυρίαι μετηνάστευσαν εἰς τὸν πύργον, ὁ ἱατρὸς Λωμόνδος ἐπέστρε-φεν ἀπὸ τὸν γυρὸν του—διότι εἶχε γίνῃ ὁ ἱατρὸς τῆς νέας πόλεως, ἀνεῦ τῆς ἐλα-χίστης ἀμοιβῆς ἐννοεῖται,—ὅτε ὤρμησεν ἐκ τῆς σκιᾶς μίᾳ ὥρᾳ γυνή, ἐντρομος, καὶ ἔκαμε μυστηριωδῶς νεῦμα εἰς τὸν ἱατρὸν νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν καλύβην τοῦ Βερνιέ.

— Γιὰ τὸ νομὴ τοῦ Θεοῦ, μὴν πῆτε πῶς ἐγὼ σὰς φώναξα. . . Ἐλάτε. . . ἐδῶ μεσα εἶνε κάποιος πῶχει τὴν ἀνάγκη σας ! . .

Καὶ ἐπειτα ἐξηφανίσθη, ὥς νὰ ἐτρό-μαξε δι' ὅτι εἶπεν.

Εἰς τὴν καλύβην ἦτο ἐξηπλωμένος ὁ Βερνιέ, πλέων εἰς τὸ αἷμα του, φέρων δέκα πληγὰς διὰ μαχαίρας, ψυχομαχῶν, μόλις ἀναπνέων. Ὁ ἱατρὸς τὸν ἐπερι-ποιήθη καὶ ἐπέδεσε τὰς πληγὰς του· μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ δυστυχὴς συνήλ-θε, καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅσα συνέβησαν, ἐξερρά-γη εἰς δάκρυα καὶ λυγμούς. Τί ἦσαν αἱ πληγαὶ σιμὰ εἰς τὸν ἄλλον πόνον του τὸν ἀγιάτρευτον ; Οἱ δολοφόνοι τοῦ ἐ-κλεψαν τὸν θησαυρὸν του, ὅτι εἶχεν εἰ-κονομήσῃ, κόκκον πρὸς κόκκον χρυσῆς κό-νεως, διὰ νὰ ἀνακτήσῃ τὴν τιμὴν του, νὰ ἐπανιδρύσῃ τὴν οἰκογενειακὴν του στέ-γην.

— Εἶχα ἕνα μικρὸ ἐμπόριο, ἐψέλλιζεν ὁ ταλαίπωρος, ἔπαθα ἀτυχήματα· ἔχρω-κόπησα· ἡ μητέρα, αἱ ἀδελφαὶ μου μπῆ-καν σὲ δουλειά· ὁ πατέρας μου, γιὰ ν' ἀποθάνῃ ἡσυχος, περιμένει νὰ πᾶγω χρή-ματα νὰ πληρώσωμε ὅσους εἶχαν ἐμπι-στοσύνη σὲ μᾶς καὶ τοὺς ἐξημίσωσαμε χωρὶς νὰ τὸ θέλωμε. Ἐδούλεψα σὰν σκύ-λος· οὐτε ἕνα κόκκο, ἀπὸ τὸ χρυσάφι ποῦ μάζεψα, δὲν ἄφῃσα νὰ χαθῇ ἀπ' τὰ χέρια μου. Μὲ κατηγοροῦν ὅτι δὲν ἐτράταρα κανένα ἕνα ποτήρι. Μὰ εἶχα τὸ δικαίω-μα νὰ ξεδεύω τὸ ξένο χρήμα ; Τώρα ὅλα πᾶνε. Δὲν θὰ ξαναῖδῶ πλέον τοὺς δικούς

μου ! . . Ὁ δυστυχὴς πατέρας μου θ' ἀ-ποθάνῃ ἀτιμασμένος ! . . Καὶ νὰ ἐξυράτε τί τίμιος ἄνθρωπος ποῦ εἶνε ! . .

Ὁ ἱατρὸς συνεκινήθη πολὺ ἀπὸ τοὺς θρήνους τούτους· μὲ γλυκεῖς δὲ λόγους τῷ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἱατρεύσῃ τὰς πλη-γὰς του, καὶ διέταξε νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου ἔμεινε πλησίον τοῦ ὅλην τὴν νύκτα· τέλος δὲ συστήσας εἰς αὐτὸν νὰ μὴν ἀνησυχῇ, τῷ ἔδωκε ρη-τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θ' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν ὑπόθεσιν του εἰς χεῖράς του, ὅτι θὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀνακτήσῃ τὴν τιμὴν του, ἔστω καὶ ἂν γίνῃ ἀνάγκη νὰ καταβάλῃ αὐτὸς τ' ἀπαιτούμενα χρήματα. Οἱ γλυκεῖς οὗτοι λόγοι τοῦ ἱατροῦ, τὸ θάρρος τὸ ὁποῖον μετεδόθη ὡς μαγνητισμὸς εἰς τὸν πληγωμένον ἐπενήργησαν σωστικῶς ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ ἱατρὸς, ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθη ὅτι καθεὶ κίνδυνος παρήλθον, ἐπῆγε νὰ συνηνογηθῇ μὲ τοὺς φίλους του περὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου γεγονότος.

Εἰς τὴν ἑπαυλὶν εὑρε μόνον τὸν Γεράρδον, διότι ὁ κύριος Μασσαί καὶ ὁ Ἑρρίκος εἶχον μεταβῇ, κατὰ τὴν συνή-θειάν των, εἰς τὸ μεταλλεῖον· ὁ νεανίας ἀκούσας τὰ γενόμενα, κατελήφθη ἀπὸ με-γάλην συγκίνησιν· ἀπεφασίσθη δὲ ὁ μὲν Γεράρδος νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως διόλου ἄθο-ρύτως ἀνάκριτιν καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ, εἰ δυνατόν, τὸν δράστην ἢ τοὺς δράστας τοῦ κακούργηματος, αὐτὸς δὲ νὰ ὑπάρῃ νὰ συνηνογηθῇ μὲ τὸν κ. Μασσαί. Τὴν ἐσπέραν, ὅτε ὅλοι συνηλθον εἰς τὴν ἑπαυ-λιν ὁ Γεράρδος διηγήθη τὰ ἐξῆς.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ἦλθες, ἦλθες, καλοκαίρι,
Κι' ὁ Θεὸς πολλὰ
Μὲ τὸ ἅγιό του χέρι
Μὰς δωρεῖ καλά.

Στὶς μυρτίες κρυμμέν' ἀηδόνια
Ψάλλουν λιγερὰ,
Καὶ πετοῦν τὰ χελιδόνια
Μ' ἐλαφρὰ πτερὰ.

Τὰ μελίσιμα μὲ φροντίδες
Ἄδῃ κ' ἐκεῖ πετοῦν,
Καὶ μὲ χάρι ἢ χρυσάλλιδες
Τ' ἀνοθεὶ χαίρετοῦν.

Ἰστά λειβάδια πρασινίζουν
Χόρτα δροσερά·
Ἰστά ρυάκια ψιθυρίζουν
Τὰ γοργὰ νερά.

Εὐμορφ' ἀνοθεὶ ἔσθ' ὅν ἀέρα
Χύνουν μυρωδιά,
Κι' ἀνοδοῦσμες ἔσθ' ἡ μητέρα
Φέρουν τὰ παιδιὰ.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Η ΕΚΑΤΟΜΒΗ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ. — ΑΝΔΡΕΑΣ, μεγαλήτερος, ΝΙΚΟΣ, μικρότερος. Ἀδελφοί. Εἰς τὸ σπου-δαστήριόν των, μελετοῦν μαζὶ διὰ τὰς Ἑξε-τάσεις.

ΝΙΚΟΣ. — Οὐρ ! Μ' αὐτὴ ἡ Γεωμε-μετρία εἶνε ἀνυπόφορη ! . . Πάλι μὲ παραμένει ἔσθ' ὁ Πυθαγόρειον θεωρήμα, κ' ἐγὼ τὸ ξέχασα. Τὸ θυμᾶσαι, Ἀνδρέα ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. (Χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπὸ τὸ βιβλίον του.) — « Παντὸς ὀρθογωνίου τριγώνου, τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτε-νύσης. . .

ΝΙΚΟΣ (ζωηρῶς). — Ἄ, ναί, ναί ! « ἰσοῦ-ται μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν τετραγώνων τῶν τριῶν ἄλλων πλευρῶν. »

ΑΝΔΡΕΑΣ (ὕψων τὸν ὀφθαλμόν του). — Τί εἴ-πες ; τῶν τριῶν ἄλλων πλευρῶν ;

ΝΙΚΟΣ. — Ναί ! δὲν εἶν' ἔτσι ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Μὰ πόσας πλευρὰς ἔχει κάθε τρίγωνον ;

ΝΙΚΟΣ. — Τρεῖς ! τῶν τριῶν εἶπα.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Καὶ ἡ ὑποτείνουσα ; τί εἶνε ἡ ὑποτείνουσα ;

ΝΙΚΟΣ. — Ὑποτείνουσα ! Ξεῦρω γ' ὧ !

ΑΝΔΡΕΑΣ (γελῶν). — Χά, χά, χά ! Δὲν ἐκατάλαβες τὸ Πυθαγόρειον θεωρήμα ! Δὲν ξεύρεις τί λές. « Τῶν δ' ὁ ἄλλων πλευρῶν » ἔπρεπε νὰ πῆς, γιατί ἡ ὑπο-τείνουσα εἶνε ἡ τρίτη πλευρά, ἡ μεγα-λητέρα, ἡ ἀπέναντι. . .

ΝΙΚΟΣ (διακόπτων, ἐν ἀγανακτήσει). — Ὁχ, ἀδέλφε ! μ' ἐσκότισες ! Ἐπρεπε νὰ με διορθώσῃς : « τῶν δύο πλευρῶν » κ' ἔτε-λείωνε. Τί τα ἤθελες τόσα λόγια ; Ἐ-χουμε τώρα καιρὸ γιὰ διδασκαλίς τέ-τοιες ; Δὲν βλέπεις ποῦ μεθούριο ἔχω ἐξετάσεις, καὶ δὲν ἔμαθα οὐτε τὴν μισὴ Γεωμετρίαν ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Μὰ ὅπως τὴ μαθαίνεις ἐσύ, παιδί μου, καλλίτερα νὰ μὴν τὴν ἐμά-θαινες, καὶ οὐτε θὰ τὴν μάθης ποτέ.

ΝΙΚΟΣ. — Τί ἐννοεῖς δηλαδὴ ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Ἐννοῶ ὅτι τὴν μαθαίνεις ἀπέξω, μηχανικῶς, χωρὶς νὰ καταλα-βαίνης γρῶ.

ΝΙΚΟΣ. — Καὶ τί σε νοιάζει ! Πέρνω βαθ-μό ; Προβιβάζομαι ! Αὐτὸ νὰ κυττάζης. Τὰ ἄλλα εἶνε κολοκύθια !

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Μπᾶ ! εἶνε κολοκύθια νὰ μὴν ξέρης τὸ Πυθαγόρειον θεωρήμα ;

ΝΙΚΟΣ. — Πῶς δὲν το ξέρω ; Νά : (ἀπαγγέλλων ἀπνευστῇ.) « Παντὸς ὀρθογω-νίου τριγώνου, τὸ τετράγωνον τῆς ὑπο-τενύσης ἰσοῦται μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν τετραγώνων τῶν δύο ἄλλων πλευρῶν ! »

ΑΝΔΡΕΑΣ (ἀφίνει τὸ βιβλίον του καὶ ἐγειρε-ται, ἐκαρδισμένος ἀπὸ τὰ γέλια.) Μπράβο σου ! Ὁραία ! . .

ΝΙΚΟΣ (θυμωμένος.) Μὰ τί γελάς ; σὲ γαρ γαλεύουνε ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Μπᾶ ! καὶ πῶς γελάς ἐσύ ἅμα ἀκούς νὰ μιλᾷ παπαγάλος ; (γελά.)

ΝΙΚΟΣ. — Ἐλα τώρα, πάψε κ' ἔχομε μελέτη.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Χαρὰ ἔσθ' ἡ μελέτη σου ! Μὰ πέ μου, γελάς ἢ δὲν γελάς ἅμα μιλᾷ παπαγάλος ;

ΝΙΚΟΣ. — Γελῶ, χάχα !

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Καὶ ξεύρεις γιατί γελάς, χάχα ;

ΝΙΚΟΣ (θέλων νὰ στενεύσῃ). — Γελῶ. . . γιατί ἡ ὑποτείνουσα εἶνε ἡ τρίτη πλευρά, ἡ ἀπέναντι. . .

ΑΝΔΡΕΑΣ (σοβαρευόμενος). — Ἄφῃσε τὰ-στεῖα καὶ ἄκουσε γιατί γελάς. Γελᾷς, γιατί ξεύρεις ὅτι ὁ παπαγάλος δὲν κατα-λαβαίνει γρῶ ἀπ' αὐτὰ ποῦ λέγει· ὅτι γι' αὐτὸν εἶνε ἡχοὶ χωρὶς ἐννοιαν· ὅτι τὰ λέγει ἔτσι μηχανικῶς, ὅπως τὰ κοῦει. . . ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ σύ.

ΝΙΚΟΣ. — Γι' αὐτὸ λοιπὸν γελάς τώρα μ' ἐμένα ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Ναί, γιατί σὲ βεβαίω, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ πῶς ἄσπετο πρᾶγμα ! Γιὰ συλλογίσου το λιγάκι ! Νὰ λέγῃ ἕνας ἄνθρωπος λόγια ποῦ δὲν τα κατα-λαβαίνει, ὅπως ὁ παπαγάλος ! Καὶ νὰ μὴ γυρεύῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνα βαθμὸ καὶ ἕνα προδιδασμό ! Καὶ νὰ περνᾷ, νὰ θυσιάξῃ ἔτσι, τὰ καλλίτερα χρόνια τῆς ζωῆς του ! Καὶ ἔς ἐποχὴ ποῦ παραπο-νοῦνται ἄλλοι ἄνθρωποι, ὅτι δὲν τοὺς ἀρκεῖ ὁ βίος διὰ νὰ μάθουν, ὅσα ποιοῦν νὰ ἡξέωρουν ! Σκέψου το, Νίκο. . .

ΝΙΚΟΣ. — Τὸ σκέπτομαι. . .

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Ναί, σκέψου το, γιατί σὲ βεβαίω ὅτι εἶνε κάτι τι φοβερόν. Ὁχι δὲν γελῶ πειὰ, οὐτε θὰ γελάσω μὲ τὴ μέθοδό σου. Φαντάσου, ὅτι τὸ θεωρήμα αὐτό, ποῦ το ἔμαθες ἐσύ σὰν παπαγάλος, καὶ ποῦ ἔλεγες « τῶν τριῶν πλευρῶν » — ὅπως θὰ ἔλεγες « καὶ τῶν τεσσάρων » ἂν σοῦ το διώρῳνα ἔτσι, χάριν ἀστεϊότη-τος, — φαντάσου ὅτι εἶνε τὸσον σπουδαῖον, ὥστε ὅταν τὸ εὑρεῖν ὁ Πυθαγόρας, προσέ-φερε μεγάλην θυσίαν !

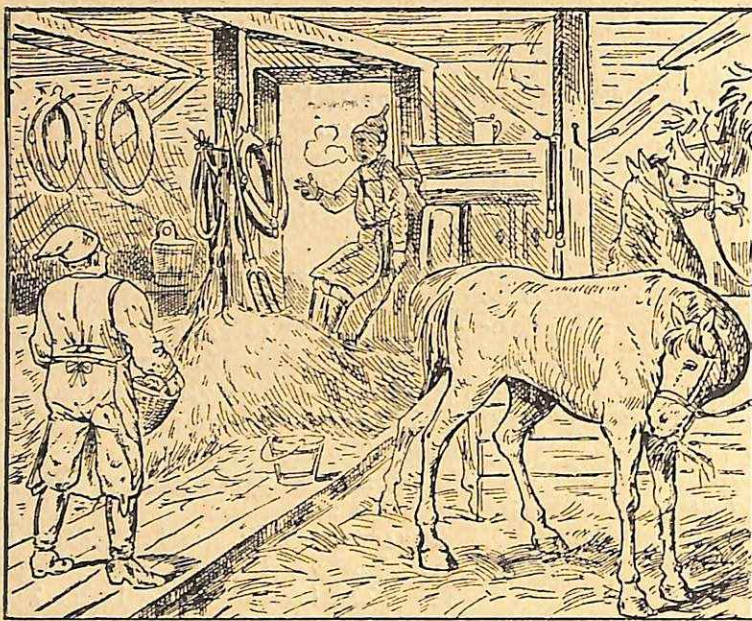
ΝΙΚΟΣ. — Ναί, κάποτε τὸ ἄκουσα· καὶ γι' αὐτὸ μάλιστα τὸ θεωρήμα αὐτὸ ὀνο-μάζεται Ἐκ α τ ὁ μ β η. Τότε δὲν μου ἔκαμε τόσῃν ἐντύπωσιν, ἀλλὰ τώρα, ἔσθ' ἡ περίστασις ποῦ μοῦ το λές ἐσύ, μοῦ κάμνει . . . Ἀλήθεια, ἀξίζει νὰ προσ-έξῃ κανεὶς ἕνα τέτοιο θεωρήμα, καὶ νὰ μὴν το λέγῃ ὅπως λέγει τὸ « Ἀσπρη πέτρα ξεῖξασπρη ! » Κάμε μου τὴ χάρι· νὰ μοῦ το ἐξηγήσῃς, νὰ το καταλάβω.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Εὐχαρίστως. Ἀλλὰ θὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἀλλάξῃς μέθοδο.

ΝΙΚΟΣ (πλησιάζων μὲ τὸ βιβλίον του καὶ κα-θήμενος εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀνδρέα.) — Σοῦ το ὑπόσχομαι. Τοῦλάχιστον αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔχω ὅλη τὴ διάθεσιν. Καὶ γιὰ τὸ μάθημα ποῦ μοῦ ἔδωσες σήμερα, σοῦ ἀξίζει ἂ-ληθινὰ μία ἑκατόμβη. Ἐλα !

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΑΛΟΓΟΝ ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΕΡΓΟΝ

«Όταν ήμην δωδεκαετής, ένθυμούμαι, είχα δλίγην φρονιμάδα καί πολλήν φιλοδοξίαν. Δυστυχώς, τὸ πρῶτον ἐκ τῶν ἐλαττωμάτων τούτων δὲν ἐσυμφωνοῦσε διόλου μὲ τὸ δεύτερον, καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ἀσυμφωνίας ταύτης ἦσαν πολλὰ καὶ διάφορα κωμικά ἐπεισόδια, τὰ ὅποια ἐπροκάλουν τῶν ἄλλων τὸν γέλωτα καὶ ἐμοῦ τὴν ἀπογοήτευσιν.

Ἐν ἐξ αὐτῶν θά σας διηγηθῶ σήμερον.

Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν συνεπλήρωσα τὰ δώδεκα ἔτη, σκεπτόμενος ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς νὰ κάμω κάτι τι μέγα, ἀπεφάσισα νὰ γίνω συγγραφεὺς, ἥ ξυγγραφεὺς, ὅπως ἔλεγον τότε ἐπὶ τὸ ἀττικώτερον.

Ἡ νέα αὕτη κλίσις ὠφείλετο εἰς τὴν ιδέαν, τὴν ὁποίαν ἐσχημάτισα περὶ ἐμοῦ, ὅτι εἶχα γόνιμον φαντασίαν. Τοῦτο ἀνεκάλυψα μόνος μου, ἡ μᾶλλον τὸ συνεπέρανα, ἀκούων τὴν γηραιάν παιδαγωγὸν νὰ παραπονῇται συχνὰ διὰ τὰς παραδόξους ἰδέας, αἱ ὁποῖαι μοῦ κατέβαιναν, καὶ αἱ ὁποῖαι τὴν ἐθασάνιζαν ὅχι ὀλίγον...

Ἐν τούτοις αὐτὸ δὲν ἤρκει διὰ νὰ εἵμαι συγγραφεὺς· ἔπρεπε νὰ γράψω κάτι, νὰ καλλιεργήσω ἐν εἶδος λόγου καὶ νὰ ἀναδειχθῶ εἰς αὐτό. Μετὰ τινὰς δισταγμούς, ἐξέλεξα τὸ περιγραφικὸν εἶδος. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡμποροῦσα νὰ εὖρω εὐκόλως ἐκφράσεις εἰκονικάς, λέξεις παραστατικάς, παρομοιώσεις ὠραίας, ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ρίπτουν τρόπον τινὰ φῶς εἰς τὸ θέμα, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται τις.

Φυσικά, δὲν εἶχα σκεφθῇ ἄν εἴνας συγγραφεὺς ἡμπορῇ νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀνα-

γνώστας του περιγραφάς, καὶ μόνον περιγραφάς. Δὲν ἤξευρα τότε ὅτι αἱ περιγραφαὶ ἀποτελοῦν τὰ κοσμήματα ἐνὸς ἔργου, καὶ ὅτι ἅμα λείπει ἡ οὐσία, τὰ κοσμήματα εἶνε ὅλα περιττά. . . Αὐτὰ τὰ ζητήματα ἦσαν ἀνώτερα τῆς ἡλικίας μου, καί... κατώτερα τῆς φιλοδοξίας μου.

Μίαν ἡμέραν λοιπόν, ἐκάθησα πρὸ τῆς τραπέζης μου μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ γράψω ἐν ἀριστοῦργημ. Ἐβούτησα δύο-τρεῖς φορές τὴν γραφίδα, ἐκύττασα τὰ ἀραβουργήματα τῆς ὀροφῆς, ἔβουσα τὸ μέτωπόν μου, καὶ ἔκρουσα διὰ τῶν δακτύλων τὴν τράπεζαν, ρυθμικῶς καὶ μηχανικῶς. Τέλος, ἀρ' οὐ ἐπὶ πολὺ ἔκαμα χρῆσιν τῶν διεγερτικῶν τούτων μέσων, ἡ «γόνιμος» φαντασία μου ἤρχισεν νὰ ἐνεργῇ, πληθὺς φωτεινῶν ἰδεῶν κατέκλυσαν τὴν κεφαλὴν μου, καὶ ἡ γραφὶς ἤρχισεν νὰ τρέχῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου μὲ ταχύτητα σιδηροδρομικήν.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εἶχα τελειώσῃ τὸ ἐπόμενον ἀριστοτέχνημα:

«Ἡ νύξ ἤρχισε νὰ βασιλεύῃ ἐπὶ τῆς κτίσεως· κατ' ἀρχὰς φαῖξ, ὡς περισκελὶς στρατιώτου (τοῦ πεζικοῦ), κατὰ τὴν μελανήν, ὡς ὁ πέπλος χήρας, (ἀπαρηγορήτου.) Ἐν τούτοις, εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὁ ἥλιος, ὁμοῖος πρὸς κύκλον χάρτου ἐλαιοδύτου, διεγράφετο εἰσέτι. Ὅσάνκις ὁ ἀργυρὸς δίσκος του παρενετίθητο μετὰ τῶν νεφῶν, αἱ πύριναι μαρμαρυγαὶ τοῦ ἔρριπτον ἐπὶ τοῦ ἀνεφελου οὐρανοῦ αἰματοβαρεῖς ἀνταυγίας, καὶ ἐκάλυπτον τὴν γῆν διὰ χρυσοῦ, ὅς θά ἔλεγεσ ὅτι προήρχετο ἐκ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Μίδα, (ὅρα μυθολογίαν.) Αἱ αὐταὶ μαρμαρυγαὶ προσέδιδον εἰς τὸν ποταμὸν ὅσιν χρυσοῦ γαλονίου ἀπὸ πι-

» λίκιον στρατηγού (οἰουδῆποτε σώματος.)

«Τὸ θέαμα τοῦτο ἀπετέλει, διὰ ψυχὴν ἐκμανῶς ποιητικὴ φρονα, σύνολον ἀπειράκις μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἀπὸ τὸ ὠραιότερον τῶν πυροτεχνημάτων, καὶ ἐγὼ, πρὸ τῆς εἰκόνος ταύτης (ἀνευ πλαισίου), ἡσθανόμην τὴν καρδίαν μου ἐκ χειλίζουσιν ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Δημιουργὸν τοῦ Παντός!»

Ἦμην κατενθουσιασμένος. Ὅσον τὴν ἀνεγίνωσκα, τόσον ἠπόρουν καὶ ἐθαύμαζα πῶς κατώρθωσα νὰ γράψω τοιαύτην σελίδα! Σημειώσατε δὲ ὅτι μοῦ ἐφαίνετο ὅχι μόνον θαυμασίως ὠραία, ἀλλὰ, ἀρκετὰ ἐκτεταμένη, διότι ἔγραφα τότε πολὺ ἀραιά, καὶ αἱ ὀλίγαι αὐταὶ γραμμαὶ εἶχαν γεμίσει ὀλόκληρον φύλλον χάρτου.

Δὲν ἔμμενε τώρα, παρὰ νάνακινώσω τὸ ἔργον μου, νὰ προκαλέσω καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν ἄλλων· ἀλλὰ πῶς; Ἄν ἔλεγον ὅτι ἦτο ἰδικόν μου, ὦ, θὰ το περιεφρόνουν ἐκ προκαταλήψεως. «Παῖδι δώδεκα ἐτῶν νὰ γράφῃ ἔτσι, καλὰ; ἀδύνατον!» θά ἔλεγον. Φεῦ! πάντοτε αἱ μεγαλοφυΐαι παραγνωρίζονται κατὰ τὴν πρῶτην τῶν ἐμφάνισιν.

Ἐξάρνα μοῦ ἦλθαν ιδέα φαινοτάτη: Ἡ μεγαλότερα ἀδελφὴ μου, ἡ Οὐρανία, ἀνεγίνωσκε πολὺ, καὶ ὁσάνκις εὗρισκε κομμίαν ὠραίαν σελίδα, τὴν ἀντέγραφε καὶ τὴν ἐφύλαττεν εἰς ἐν χαρτοφυλάκιον. Ἡ μητέρα μου, ἡ ὁποία δὲν εἶχε καιρὸν νάνακινώσῃ ὅσον ἡ ἀδελφὴ μου, ἐξεφύλλιζε κάποτε αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιον, καὶ ἀνεγίνωσκε τὸν κάπως μὲ τὰς ἀντιγραφὰς τῆς ἀδελφῆς μου. Κατ' αὐτὴν τὸν τρόπον ἀνεγίνωσκε καὶ αὐτὴ ὀλίγα, ἀλλὰ πολὺ ἐκλεκτὰ τεμάχια.

Ἦμποροῦσα, ὁσάνκις ἤθελα, νὰ μιμηθῶ τὸ ὠραῖον, τὸ λεπτὸν καὶ κομψὸν γράψιμον τῆς ἀδελφῆς μου. Μὲ τὸ γράψιμον τοῦτο ἀντέγραφα — καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἐκοπίασα περισσότερον παρὰ ὅταν συνέγραφα, — τὴν περιγραφὴν μου, τὴν ἐφύλαξα κρυφίως, μετὰ τῶν ἄλλων, εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον, καὶ ἀνέμεινα τὸ ἀποθησύουον...

Τὴν Κυριακὴν τὸ ἀπομεσήμερον, ὅταν εἶδα τὴν μητέρα μου νὰ λάβῃ κατὰ τὸ σῶνηθες τὸ χαρτοφυλάκιον ἐκεῖνο, κατελήφθην ἀπὸ ἐξαρνικὴν δειλίαν. Μετ' ὀλίγον τὸ ἔργον μου θάνακινώσκετο, καὶ θὰ ἐκρίνετο ἀπαθὺς καὶ ἀμερολήπτως. Ἐτρεμα, δὲν ἐτολμοῦσα νὰ πλησιάσω, καὶ κατέρυχα εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ δωματίου.

Ὅποια ἀπογοήτευσιν! Ἡ πτώσις μ' ἐπλήγωσεν, ἀλλὰ τουλάχιστον μὲ ὠρέλησεν...

— Οὐρανία! ἐφώνασεν ἡ μητέρα μου· τί παλαβωμάρες εἶνε αὐτές;

Καὶ ἔθεσε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐκπλήκτου ἀδελφῆς μου, τὴν περὶ ἧς

ὁ λόγος παλαβωμάρες... τὸ ἔργον μου!

Τὴν πρῶτην κατάπληξιν διεδέχθη γέλωτος τρελός. Ἐστράφησαν καὶ αἱ δύο καὶ με εἶδαν εἰς τὴν γωνίαν μου, ζαρωμένοι καὶ καταλόκκινον. Ἐνόησαν τὰ πάντα... Ὡ, ἡ ἀπογοήτευσιν ὑπῆρξε σκληρά, καὶ τὰ ὄνειρά μου ἐπνίγησαν εἰς δάκρυα...

Ἐκαμα καὶ ἄλλας ἀνοησίας εἰς τὴν ζωὴν μου. Ἡ φρονιμάδα δὲν μου ἦλθε τόσον γρήγορα καὶ ἡ φιλοδοξία μου μὴ ἐπαῖξε καὶ ἄλλα ἄσχημα παιγνίδια. Ναί· ἀλλ' ἐπὶ τινὰ καιρὸν τουλάχιστον, παρητήθη τῆς ιδέας νὰ γίνω... ξυγγραφεὺς!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 193.)

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα ἠνοιχθὴ ἀποτόμως, καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἄρτουελ ὠχρὸς, τεταραγμένος.

— Ἡ Ἀντιβασίλισσα εἰδοποιήθη, Δέσποινα· τὸ μέγαρόν μας ἐπλημύρυσεν ἀπὸ στρατιώτας.

— Πῶς; καὶ ποῖος ἐτόλμησεν;

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως! εἶπε φωνὴ σταθερά.

Ὁ ἴδιος ὁ ἀρχιτρίκλινος, εἶπερ ποτε σοβαρὸς καὶ μεγαλοπρεπής, εὗρίσκετο ἐνώπιον τῆς Ἰωάννας.

— Τί συμβαίνει, κύριε, καὶ πῶς ἐτολμήσατε νὰ ἐμβῇτε εἰς τὴν κατοικίαν μου τέτοιαν ὥρα;

— Δέσποινα, μὴνυσιν ἐπεδόθη ἐναντίον σας εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα: κατηγορεῖσθε ἐπὶ βίαια ἀπαγωγῇ δύο εὐγενῶν ὑπηκόων τῆς δι' ἄγνωστον σκοπὸν, καὶ ἡ ἐνταῦθα παρουσία τῆς γυναικὸς αὐτῆς καὶ τοῦ παίδου αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι δὲν φαίνονται νὰ ἦλθαν αὐτοθελήτως, πιστοποιοῦν τὴν κατηγορίαν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ἀρχιτρίκλινε, ἀλλὰ θά σας ἐπαναλάβουν καὶ οἱ ἴδιοι ὅτι ἦλθον ἐδῶ οἰκειοθελῶς καὶ ἐλευθέρως, διὰ νὰ μου δώσουν ἐγγραφεὺς μίαν σπουδαίαν ὁμολογίαν, τὴν ὁποίαν ἐντὸς ὀλίγου θὰ ὑποβάλω εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἀντιβασίλεισης.

— Εἶνε ἀληθές; ἠρώτησεν ὁ ἀρχιτρίκλινος ἐκπληκτος.

— Ἀληθέστατον, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Γκύ.

— Τότε, ἀπέρχομαι. Ἄπερχόμεθα μαζί, ἂν θέλετε, κύριε, εἶπεν ὁ νεαρὸς κόμης, ἀπευθύνων εἰρωνικὸν βλέμμα πρὸς τὴν θεῖαν του· δὲν ἔχομεν νὰ εἰπώμεν ἄλλο τίποτε, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ὅσον ἐνδιαφέρουσα καὶ ἂν εἶνε μία συνομιλία, δὲν εἵμπορεῖ νὰ παραθῇ ἐπ' ἀπειρον. Μᾶς ἐπιτρέπετε λοιπόν, κύριε ἀρχιτρίκλινε, νὰ ἐπω-

φελθῶμεν καὶ ἡμεῖς τῆς συνοδείας σας; — Ὁρκισθήτε, μὴν το λησμονῆτε! εἶπεν ἡ κόμηςσα μὲ λύσαν, ἐν ᾧ ὁ Γκύ ὑπεκλίνετο εὐγενῶς ἐνώπιόν της. — Θεὸς φυλάξοι, Δέσποινα! ἀπήντησεν οὗτος μὲ παράδοξον καὶ μυστηριώδες μειδίαμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Καθ' ὁδόν, μήτηρ καὶ υἱὸς δὲν ἀντήλαξαν οὔτε μίαν λέξιν. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ἡ Μαργαρίτα δὲν ἐκρατήθη, καὶ εἶπε μετὰ πικρίας:

— Μόνον πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἂν ἐπέμενες, θὰ ἦσουν ἀκόμη κόμης τῆς Φλάνδρας.

— Δὲν αἰσθάνομαι τὴν ἔλλειψιν αὐτοῦ τοῦ τίτλου, Δέσποινα· ἀπεναντίας, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος πού τον ἐξεφορτώθηκα, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Γκύ· φθάνει μονάχα νὰ εἶνε καλὰ ὁ Γωλιτέρος μου...

ἐπιστρέψῃ γρήγορα ὁ αὐθέντης μας Γκύ, ἔλεγε ψυχρῶς ὁ Γωλιτέρος, ἀπαντῶν εἰς τὰς ἱκεσίας του· γιατί ὀρκίζομαι ὅτι, ἂν λαλήσῃ ὁ πετεινός, κ' ἐκεῖνος πού τον ἐπρόδωσε ὡς ἄλλος Ἰούδας, δὲν ἔχει ἐπιστρέψῃ, θὰ ὑποστῇ τὴν τιμωρίαν τοῦ Ἰούδα!

Κινηθεῖς ἀπὸ ἀνησυχίαν ἀόριστον, ἀπὸ προαίσθημα παράδοξον, ὁ Γωλιτέρος, ὁ ὁποῖος ἐκοιμάτο μὲ τὴν γηραιάν Δέσποιναν τῆς Δαμπιέρρης εἰς τὸ ἄλλο ἅκρον τοῦ Ξενοδοχείου, εἶχε μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φίλου του, ὀλίγον ἄφ' οὗ ἀπήχθον οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἄρτουελ κατὰ τῶν ἀνθρώπων του.

Βλέπων τὸ δωμάτιον κενόν, τὰ ἐπιπλα ἀναποδογυρισμένα, τὰ κλινოსκεπάσματα πεταγμένα, — δείγματα ἐπιθέσεως κτηνώδους καὶ ἀμύνης ἀνωφελοῦς, — ὁ νεαρὸς ἱπποκόμος ἀπέμεινε κατὰ πληκτος.

Ἐλαφρὸς θόρυβος τὸν ἐξήγειρε τότε

«Καὶ ὤθησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸν Γωλιτέρον κατάπληκτον.» (Σελ. 206, στήλ. γ'.)

Καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὸ ὀργίλον βλέμμα τῆς εὐγενοῦς δεσποίνης, ἀνῆλθε ταχύς τὴν κλίμακα, κράζων τὸν φίλον του.

Ὁ Γωλιτέρος δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἡ φωνὴ του ἐφθασεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ νεαροῦ κόμητος ὀργίλῃ καὶ ἀναμεμιγμένη μετὰ παρακλήσεις θρηνώδεις. Ὁ Γκύ ὤθησε τὴν θύραν, καὶ εὗρε τὸν ἐνώπιον θεάματος κωμικοτραγικοῦ:

Ἐν τῇ μέσῃ κύκλου θεατῶν, ἀφώνων καὶ ἐντρόμων, ὁ Οὐγονέτος, ἀνεβασμένος εἰς ἓνα σκαμνί, οἰκώζων οἰκτρώς ἀλλ' ὑπακούων χωρὶς νὰ θέλῃ εἰς τὴν ἐπιβλητικὴν διαταγὴν τοῦ πρῶτον συναδέλφου του, κατεγίνετο νὰ περιβάλλῃ ὁ ἴδιος τὸν λαίμῳν του μὲ τὸ σχοινίον, τὸ ὁποῖον ἐκρέματο ἀπὸ τῆς ὀροφῆς. Τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐξετέλει μὲ βραδύτητα καὶ ἀδεξιότητα, πολὺ εὐνόητον καὶ δικαιολογημένην...

— Ἐλα! παρακάλεσε τὸν Θεὸν νὰ

ἐκ τῆς στιγμιαίας ἐκείνης νάρκης του.

Ὁ Οὐγονέτος, περατώσας τὴν ἄτιμον πράξιν του, ἐπανέκλειεν ἡσύχως τὴν θύραν, καὶ γυμνὸς, συγκρατῶν τὴν ἀναπνοὴν του, ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κλίνην του.

Ἡ σιδηρὰ χεὶρ τοῦ Γωλιτέρου κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του:

— Ἀθλίε! προδότα! τί ἔκαμες τὸν ἀδελφόν μου; ἐδρυχήθη.

Ὁ παραμάγιστος ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου, καὶ εἰς μάτην ἠγωνίσθη νὰ παλαγθῇ ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸν σφίξιμον τοῦ πρῶτον συναδέλφου του. Ἀλήθεια, ἦτο μεγαλήτερος καὶ δυνατότερος ἀπὸ αὐτόν· ἀλλ' ἡ ὀργὴ ἐδεκαπλασίαζε τὴν νευρικὴν δύναμιν τοῦ Γωλιτέρου.

— Θά μου ἀποκριθῇς, κακοῦργε; ἔ, θάποκριθῇς; ἐπανελάμβανεν ὁ νεανίσκος ἔξω φρενῶν.

Ἡ ἀντίστασις θὰ ἦτο ματαία. Οἱ δάκτυλοι τοῦ Γωλιτέρου ἐσφιγγον τόσον δυνατὰ

τὸν λαίμαρνον τοῦ Οὐγονέτου, ὥστε ἡ γλῶσ-
σα τοῦ προδότου ἐλύθη ἀφ' ἑαυτῆς·
ἐπειτα, ὅσον καὶ ἂν ᾔθελε νὰ ψευθῇ,
δὲν θὰ ἐγένετο ποτέ πιστευτός. Συνελή-
φθη σχεδὸν ἐπ' αὐτοφάρω, καὶ ἡναγκά-
σθη νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα.

Ἐν τῷ μεταξῷ, οἱ κοιμώμενοι εἰς τὸ
ἔνοδοχεῖον ἀφυπνίσθησαν ἔντρομοι, καὶ
ὅπως ἦσαν, — ὁ ξενόδοχος μὲ τὸν νυ-
κτικὸν σκοῦφόν του, ἡ σύζυγός του, ἡ γύ-
φτισσα, ὁ γέρον προσκυνητής, ἡ Δέ-
σποινα τῆς Δαμπίερρης, καὶ μερικοὶ
ἄλλοι ταξιδιώται, — προσέτρεξαν ἀμέ-
σως εἰς τὸν θόρυβον.

Ὁ Γωλιτέρος, ἀφίστας τὸν προδότην
ἡμιστραγαλισμένον, ὥρμησε πρὸς τὴν
γῆραιαν μάμμην :

— Δέσποινα, ἀνέκραξεν, ἀπήγαγον
τὸν Γκύ καὶ τὴν μητέρα του! Μάλιστα,
τὸν ἔγγονόν σας! Τώρα διατρέχει κίν-
δυνον θανάτου... Σὰς ἐξορκίζω, Δέ-
σποινα, διατάζετε τοὺς ὑπηρετάς σας,
νὰ με ἀκολουθήσουν εἰς τὸ μέγαρον τῆς
Φλάνδρας...

— Διατί εἰς τὸ μέγαρον τῆς Φλάν-
δρας; ἠρώτησεν ὁ γέρον προσκυνητής,
μὲ τόνον τόσῳ παράδοξον, ὥστε ὅλοι
οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν ἤδη πρὸς αὐ-
τόν.

— Διότι ἐκεῖ ὠδηγήθη ὁ Γκύ, εἶμαι
βεβαίωτος. Ἡ θεία του ὠρίσθη νὰ
τον θανατώσῃ.

— Ἡ θεία του! Ἀλλὰ διὰ ποίαν
ὀμιλεῖτε;

— Διὰ τὴν κόμησσαν Ἰωάνναν...

— Καὶ τὸ παιδί... ὁ κύριός σας...

— Εἶνε ὁ κόμης Γκύ τῆς Δαμπίερ-
ρης, υἱὸς τῆς Δεσποίνης Μαργαρίτας καὶ
ἔγγονος τοῦ αὐτοκράτορος Βυδουίνου!

Ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους, ὁ γέ-
ρων κατέπνιξεν ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως,
καὶ ἀνορθώσας τὸ ὕψηλόν του ἀνάστημα,
ἐσταμάτησε διὰ χειρονομίας ἐπιβλητικῆς
τὸν νεαρὸν ἱπποκόμον, ἔτοιμον νὰ ὀρ-
μήσῃ ἔξω.

— Μείνατε, διέταξε, καὶ θέσατε τὸ
ξίφος εἰς τὴν θήκην. Εἰς μόνον τὸν Βα-
σιλέα ἀνήκει ἡ ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης,
καὶ θὰ ὑπάγω νὰ τὴν ζητήσω.

— Ἀλλὰ...

— Πρὶν παρέλθῃ μία ὥρα, ὁ κύριός
σας θὰ εἶνε ἐδῶ, ἐγὼ σὰς τὸ ὑπόσχο-
μαι· ἔως τότε, ἂς μὴν ἀντισταθῇ κανεὶς
εἰς τὰς διαταγὰς μου. Εἶπα!

Εἰς τὴν φωνὴν καὶ εἰς τὰ κινήματα
τοῦ ταπεινοῦ προσκυνητοῦ ἐνυπῆρχε τό-
σον ἐπιβλητικὸν μεγαλεῖον, ὥστε ὁ Γωλ-
τιέρος οὔτε κἂν διανοήθη ν' ἀντείπῃ. Ὑ-
πεκλήθη βαθέως καὶ εἶπε μόνον :

— Θὰ ὑπακούσω, Πάτερ μου.

Ὁ γέρον ἔλαβε τὴν βακτηρίαν του,
καὶ μὲ βήμα σταθερὸν ἀκόμη, διηυθύνθη
πρὸς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν μέγαρον, ὅπου
κατόικον ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Ἀντιβασι-
λισσα.

Γνωρίζομεν ὅτι τὸ διάδημά του ἐστέ-
φθη ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Ἡ εἴσοδος τοῦ Γκύ καὶ τῆς μητρός
του, διέκοψε τὰ μαρτύρια τοῦ δυστυχούς
Οὐγονέτου.

Μὲ κρυγὴν χαρᾶς, ὁ Γωλιτέρος ἐρ-
ρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κυρίου του.
— Τί σας συνέβη, ἀγαπητέ μου Κύ-
ριε;

— Τίποτε σπουδαῖον, ἡσύχασε.

— Τίποτε σπουδαῖον! ἐπανελάθεν ἡ
Μαργαρίτα μετὰ πικρίας· ἐντὸς μίᾶς ὥ-
ρας ἔχασε τὴν κληρονομίαν τῆς μητρός
σου, τὸ ὄνομα τοῦ πατρός σου, καὶ τολ-
μᾶς νὰ λέγῃς «τίποτε σπουδαῖον»!

— Ἀλήθεια! ἀνέκραξεν ὁ νεαρὸς ἱπ-
ποκόμος.

— Ἡμποροῦσε νὰ παθῶ χειρότερα,
ἀπεκρίθη ἀπαθῶς ὁ κόμης, ἀνταλλάξ-
σων βλέμμα μετὰ τῆς Μάγδας, ἐν ᾧ
ἡ κόμησσαν διηγείτο εἰς τὴν ἀγανακτοῦ-
σαν πενθεράν της, τὰς σκηνὰς αἱ ὁποῖαι
συνέβησαν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Φλάν-
δρας.

Ἐπὶ τέλους ὁ Γκύ εἶπε χασμώμενος :
— Σὰς παρακαλῶ, Δέσποινα, δώσατέ μας
τὴν ἄδειαν νὰ ποσυρθοῦμε, γιατί πεθαίνω
ἀπὸ τὴν κούρασι. Αὖριον θὰ παρουσια-
σθῇ εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα μὲ
τὴν υἱόν σας, καὶ ὁ Βασιλεὺς δὲν πρέ-
πει νὰ περιμένῃ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Δὲν ἐκοιμήθησαν σχεδὸν διόλου τὴν
νύκτα ἐκείνην, ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην
τοῦ Ἀγίου Ρήμου.

Ἡ Μαργαρίτα ἐσυλλογίζετο ἐν ἀπελ-
πισίᾳ τὸν ὀλέθριον ὄρκον, τὸν ὁποῖον ἀπέ-
σπασαν τόσον εὐκόλως ἀπὸ τὴν ἀδυνα-
μίαν τοῦ υἱοῦ της, καὶ ὁ ὁποῖος τὸν ἔ-
δενε διὰ παντός...

Ὁ Γκύ ἀναμφιδόλως δὲν ἐσυλλογι-
ζετο οὕτω, διότι ἔτριβε τὴν μύτην του μὲ
λύσαντα καὶ ἐψιθύριζεν :

— Ἐννοία σου, κυρία θεία μου, καὶ ἡ
αὐγὴ θὰ το δείξῃ!.. Σοῦ ἐτοιμάζω ἐγὼ
φέστα, ποῦ θὰ τὴν θυμᾶσαι 'ς ὅλη σου
τὴ ζωὴ.

Καὶ ἐπὶ τῆς ἀγαθῆς καὶ φαιδρᾶς μορ-
φῆς του, διεγράφετο μειδίαμα πονηρότα-
τον.

Ἐπὶ τὰ βελούδινα παραπετάσματα
τῆς ἡγεμονικῆς κλίνης, ἡ κόμησσαν Ἰωάν-
να δὲν εἶχεν ἀνάπαυσιν.

Μολοντόι τὸ σχέδιόν της ἐπέτυχε καὶ
εἶχεν ἐκεῖ, εἰς ἐν συρτάριον, τὴν περγα-
μηνὴν ἡ ὁποία τὴν ἐξησφράλιζεν ἀπέναντι
τῶν ἀξιώσεων τοῦ ἀνεψιοῦ της, ἥτο ἡ ἀ-
νήσυχος καὶ τεταραγμένη... Ἡ βασιλικὴ
ἐπιμέβαις, μολοντόι ἐπῆλθεν ἀργά, τῇ
ἐφαίνετο ὡς ἀπειλή, ὡς κίνδυνος. Ἄν
ἐθεώρουν τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο ἄκυρον, ὡς
ὑπογραφὴν διὰ τῆς βίας;

Καὶ ἐσυλλογίζετο τὴν μυστηριώδη
Πρόνοιαν, ἡ ὁποία, δύο φορὰς μέχρι τοῦδε

ἐπροστάτευσε καὶ ἔσωσεν ἐκεῖνον, τὸν ὁ-
ποῖον αὐτὴ ᾔθελε νὰ καταστρέψῃ...

Μετὰ σκληρὰν ἀπυνίαν, ἀφ' οὗ ἐπὶ
πολὺ ἐδασάνισε τὸν νοῦν της τὸ ἄλυτον
πρόβλημα : «πῶς εἴμπορεῖ κανεὶς νάθε-
τήσῃ ὄρκον, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν τιμὴν
του», ἡ Μαργαρίτα ἐπιτέλους ἠγέρθη
καὶ ἐνεδύθη. Μόλις εἶχε τελειώσῃ, ὅταν
ἡ θύρα ἐκρούσθη.

Ὁ Γκύ εἰσῆλθε, λάμπων ἀπὸ χαρὰν.

— Δέσποινα, εἶπεν ὑποκλινόμενος,
τιμητικὴ φρουρὰ ἦλθε νὰ παραλάβῃ τὸν
κόμητα τῆς Φλάνδρας καὶ τὴν μητέρα
του, ἐκ μέρους τοῦ Βασιλέως.

— Δὲν ὑπάρχει πλέον Κόμης τῆς Φλάν-
δρας! ἐστέναξεν ἡ Μαργαρίτα ὑποκώ-
φως.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Δέσποινα... ἰδοὺ
αὐτός!

Καὶ ὤθησεν εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν
Γωλιτέρον κατὰπληκτον.

— Ὁ Γωλιτέρος! ἀνέκραξεν ἐκείνη.

— Ὅχι, ὁ Γκύ τῆς Δαμπίερρης, ὁ
μόνος, ὁ ἀληθινός, τοῦ ὁποῖου ἐκράτησα
τὴν θέσιν μέχρι σήμερον... διὰ λόγους
προσωπικοῦς!

— Τοὺς λόγους σου τοὺς μαντεύω,
διέκοψεν ὁ Γωλιτέρος· ἠθέλῃσες νὰ κρα-
τήσῃς διὰ τὸν ἑαυτόν σου τοὺς κινδύνους,
καὶ νὰ φέσῃς εἰς ἐμὲ τὰς τιμὰς. Ἀλλ'
αὐτὴ ἡ ἀφοσίωσίς σου καθιστᾷ τὴν μαρ-
τυρίαν σου ὑποπτον, καὶ θὰ σε θεωρῶ πάν-
τοτε κύριόν μου καὶ αὐθέντην μου, με-
χρις οὔτου μοῦ ἀποδείξῃς τὸ ἐναντίον.

— Ἡ ἀπόδειξις ὑπάρχει, τὴν φέρεις
εἰς τὸ στήθος σου, καὶ τίποτε δὲν εἴμπο-
ρεῖ νὰ τὴν ἐξαλείψῃ. Μοῦ λέγετε, Δέσποι-
να, τί σημάδι εἶχεν ὁ υἱός σας κάτω ἀπὸ
τὸν ἀριστερὸν μαστόν;

— Τὸ ἴδιον ποῦ εἶχε καὶ ὁ πατέρας του,
ἀπεκρίθη ζωηρῶς ἡ Μαργαρίτα, πέντε
ἐληές, εἰς σχῆμα σταυροῦ.

— Ναί, ναί, εἶνε ἡ κληρονομικὴ σφρα-
γὶς τῆς οἰκογενείας μας! προσέθεσεν ἡ
γῆραια μάμμη.

Ταχύτερος ἀστραπῆς, ὁ Γκύ ἤνοιξε τὸ
ὑποκαείμενον τοῦ φίλου του :

— Ἰδοὺ! εἶπε θριαμβεύων.

— Ὁ υἱός μου! ἀνέκραξεν ἡ κόμησ-
σα μὲ στοργήν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμὰ συλλαμβάνει τὸ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρ-
σακίου τεταραγμένον.

— Πάλι γλυκὸ θὰ ἔκλεψες ἀπὸ τὸ ντουλάπι!
τοῦ λέγει.

— Ὅχι, μαμμά· ἐγὼ δὲν ἔκλεψα τίποτε.

— Μὰ τὸ βλέπω γραμμένον 'στὰ μάτια σου.

Ἀλλὰ τὸ Ζιζάνιον δὲν τα χάνει :

— Ἄ, θὰ εἶνε γραμμένον ἀπὸ χθές, μαμμά,
καὶ δὲν ἐσθύνηκε ἀκόμα!

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Καλλιφώνου Ἀρσενιεύου

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικά καὶ
ἠθικά, δι' οἰκογενείας, πλουσίως
εἰκονογραφημένα.

Διαφόρων τιμῶν :

Ὁ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, τόμος πο-
λυτέλης μετὰ 60 εἰκονογραφήν καὶ χρωμα-
τιστοῦ ἐξωφύλλου. Τιμᾶται ἄδελος φρ. 6.
Χρυσόδετος φρ. 8. — Ὑπάρχουν καὶ ὀλίγα ἀντί-
τυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος, τιμώμενα
ἄδελος φρ. 7, χρυσόδετα φρ. 10.

Ὁ ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΙΣΜΟΣ, μετὰ 25
εἰκονογραφήν. Ἄδελος φρ. 1,75. Χρυσόδε-
τα φρ. 3,25.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ,
ἥτοι ὁδηγία περὶ τοῦ εὐγενούς φέρεσθαι. Τι-
μᾶται φρ. 0,60.

ΛΕΥΚΩΜΑ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ, ἐξ
25 τετραδίων τιμᾶται ἄδελος φρ. 3, χρυσόδε-
τα φρ. 5, (Πωλοῦνται καὶ χωριστὰ τετρά-
δια πρὸς φρ. 0,15 ἕκαστον.)

Ἡ ΜΟΥΣΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ποιήματα
Α. Κατακουζηνῶ. Ἄδελος φρ. 1,50. Χρυ-
σόδετος φρ. 2,50.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, εἰς τρία τομῆ-
δια, ὡν ἕκαστον τιμᾶται φρ. 0,50. Τὰ τρία
ὅμοι χρυσόδετα, φρ. 2,50.

Ὁ ΦΩΤΗΣ, ποιήματα ὑπὸ Χ. Σαμαρτζί-
δου. Τιμᾶται φρ. 0,60.

Εὐρίσκονται ἅπαντα ἐν τῷ Γρα-
φείῳ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παί-
δων».

ΔΙΔΑΚΤΟΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΤΑ χαρᾶς ἀναγράφω τὴν ἰδρυσιν καὶ ἄλλου
Συλλόγου ἐκ φίλων μου, σκοποῦντος τὴν ἐγγρα-
φὴν νέων συνδρομητῶν καὶ τὴν συλλογὴν ἐράνων
ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος». Ὁ νέος αὗτος σύλλο-
γος ὀνομάζεται «Ἑλλάς», ἐδρεῖται ἐν Ἀθήναις καὶ
ἀποτελεῖται ἀπὸ τῶν ἐξῆς φίλων μου, τοὺς ὁ-
ποῖους εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην των καὶ συγ-
χαίρω διὰ τὴν λαμπρὰν των ἰδέαν : Θρασυβου-
λον Δρακᾶτον, πρεσβῆρον, Ριχάρδον Σ. Παρί-
σην γραμματέα, Ἰωάννην Ζαμῆαν ταμίαν, Ἀ-
λέξανδρον Μακκᾶν, Χρίστον Δουκάκην καὶ Ἐ-
παμεινώνδαν Καθβάρδον, συμβούλους. Ὁ Σύλ-
λογος δέχεται καὶ ἄλλα μέλη ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις
συνδρομητῶν, καὶ ὁ ἐπιθυμῶν δύναται νὰ το δη-
λώσῃ. Νομίζω ὅμως ὅτι καὶ μόνον οἱ ἰδρυταὶ ἂν
μείνουν, ἀρκούν διὰ νὰ ἐργασθῶν ἀποτελεσματι-
κῶς, φθάσει νὰ ἔχουν ὁμόνοιαν καὶ ζῆλον.

Σελήνῃ Ἰανουαρίῳ, καλλίτερα δι' ἐμὲ ποῦ
«ἡ περυσινή λακωνικότης σου μετεβλήθη φέτος
εἰς ἀπεριόριστον πολυλογίαν», διότι μοῦ γράφεις
πολλὰ καὶ ὠραία πράγματα. Εὐχαριστῶ θερμῶς
τὴν καλὴν σου γιαιγίαν διὰ τὰ συγχαρητήριά της.

Ἡ μεταξὺ συνδρομητῶν ἀλληλογραφία γίνεται ὑπὸ
ὄρου, τοὺς ὁποῖους δύναται νὰ ἴδῃς εἰς τὸ Ἡ'
Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, εἰς τὸ τέλος, φυλλάδιον
3, σελὶς 24.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σας, Ὁρατοὶ Πρίγκιπες.
Ἡ γνώμη σας περὶ τοῦ Ἐκτάκτου Διαγωνισμοῦ,
ὅτι ἀπὸλυτὸς θὰ ἐβραβεύετο κορίτσι, ἐπειδὴ τὸ
θέμα ἀπέρει γυναικείαν εὐαισθησίαν, δὲν μου φαί-
νεται ἀπολύτως ὀρθή. Πρῶτον, διὸ δὲν ἀρκεῖ ἡ
εὐαισθησία, διὰ νὰ γραφῇ ἐν καλὸν διήγημα· ἔ-
πειτα τὴν πρὸς τὰ ζῶα συμπάθειαν, νομίζω διὸ δὲν
τὴν αἰσθάνονται ὀλιγώτερον καὶ τὰ ἀνδρία.

Τριανταφυλλίε Κἀμπε, πολὺ εὐχαρίστως
θὰ δεχθῶ τὴν ἀδελφὴν σου, καὶ μάλιστα μὲ τὸ
ψευδώνυμον ποῦ θέλει, ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ μου
γράψῃ ἡ ἰδία, τοῦλάχιστον διὰ νὰ μάθω πῶς ὀνο-
μάζεται! Ἀ! συχνὰ ἐπιστολαὶ σου μ' εὐχαρι-
στούν πολὺ.

«Ὅποιον λαμπρὸν καὶ ὕψηλόν ἔργον! » μού
γράφει ἡ Καστανὴ [Ε] «Ὅποια τιμὴ καὶ γόη-
τρον ἔαν το κατορθώσωμεν, καὶ πρέπει νὰ το κα-
τορθώσωμεν διὰ νὰ δεξιωμεν δι' ἔχουμεν θέλησιν
καὶ διὸ δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ φανώμεν χρήσιμοι
κατὰ τι εἰς τὴν ἀγαπητὴν μας πατρίδα.» Ἐννοεῖτε
βέβαια διὸ πρόκειται περὶ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος»·
Καὶ προσθέτει : «Αὐτὰς τὰς ἡμέρας θὰ σου στεί-
λω καὶ ἐγὼ τὰς οἰκονομίας μου, ἀλλὰ περιμένω
νὰ μου ἀπαντήσουν κ' ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποῖους
ἔστειλα ἀπαντήγραφα τῆς ἐπιστολῆς.» Εὖγε, κόρη
μου· σ' ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου, διότι κάμνεις
ὅ,τι πρέπει.

Καὶ ὁ Ρωμαῖος Κικέρων [Ε] μού γράφει :
«Τὸ πρῶτον Δελτίον, τὸ ὁποῖον δημοσιεύσεις, ἔ-
καμε θαύματα. Πολλοὶ τῶν συμμαθητῶν μου ὑ-
πεσχέθησαν διὸ θὰ ἐνεργήσουν ἐπιδράσεις δὲ
μὲ ἀκρίβειαν εἰς τὸ τελευταῖόν σου φύλλον, διὸ
ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ σου καταγίνονται εἰς τὴν ἀν-
τιγραφὴν τῆς ἐγκυκλίου. Εἰς τῶν φίλων μου, ὁ
ὁποῖος τὸ εἶδε, μού εἶπε : Τέτοιος προφήτης γί-
νομαι κ' ἐγώ. Μετὰ τοιαύτην προκήρυξιν καὶ μετὰ
τοιοῦτον Δελτίον, ἡ προφητεία εὐκολωτέστη! —
Ναί, ἔτυχε νάναγνίσω κ' ἐγὼ αὐτὰ τὰ τεμάχια
τοῦ Πιερ Λοτί, καὶ μοῦ ἔκαμαν πολὺ μεγάλην
ἐντύπωση, προπάντων ἡ σφαγὴ τῶν βοῶν ἐπὶ
τοῦ πλοίου. Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν καλαισθησίαν
σου· δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα νὰ αἰσθάνεται κα-
νεὶς αὐτὰ τὰ ἀριστουργήματα!

«Ἐμπρὸς Ἑλληνόπαιδες! ἀνακράζει ὁ Ἀγ-
γυρολογιστάς [Ε] ἐνθουσιασμένως καὶ αὐτὸς
μὲ τὸν «Ἑλληνόπαιδα» μὴ περιμένωμεν, μὴ
πτοσώμεθα πρὸς τῇ μεγάλῃ ἐπιχειρήσει, τὴν
ὅποιαν ἀνελάβομεν. Ὅστις ἔστειλε τὸν ὁβολόν
του, ἂς ἐπαναλάβῃ καὶ πάλιν τοῦτο, καὶ ὅστις
δὲν προσέβητε τι ἀκόμη, ἂς σπεύσῃ νὰ το κάμῃ.
Ἐγὼ ἔστειλα δις ἔως τώρα πρῶτον τρεῖς, εἴτα
δύο δραχμάς, — κατὰ τὴν δύναμίν του ἕκαστος,
— καὶ πάλιν θὰ στείλω ὅταν ἔχω καὶ δὲν θὰ παύ-
σω νὰ το κάμω ἐπὶ μακρόν.» Τὰ συγχαρητήριά
μου, Ἀγγυρολογιστάς. Καὶ εἴθε νὰ σε μι-
μηθοῦν ὅλοι!

Ὁμοιωθῶ, διὸ σπανίως ἔλαβα ἐπιστολὴν ποῦ
νὰ μ' εὐχαρίστησε τόσο, ὅσον ἡ σημερινὴ τῆς
Δημότιδος Βώλου [ΕΕΕ]. Πρῶτον μού γράφει ἐν-
θουσιάζεσθαι περὶ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» διὸτε-
ρον μού στέλλει δύο ξεσπαθώματα· τρίτον μού ἐ-
σωκλείει στεφανώκῃ ἀπὸ καπουτσίνους, διότι «ἐυ-
ρίσκει πολλὴν εὐχαρίστησιν νὰ πατήσῃ ἀνθὶ καί...
νὰ τα στέλλῃ εἰς τὴν ἀγαπητὴν Διάπλασιν»· τέ-
ταρον... ἀλλὰ διὰ νὰ ἴδῃτε τί θὰ πῇ ἀληθινὴ με-
τετροφιστὴν, ἰδοὺ τὸ ἀπόσπασμα ποῦ μ' εὐχα-
ρίστησε περισσότερον : «Τὸ βραβευθὲν διήγημα
εἶνε ἔξοχον» διαβάσατε, σὲ παρακαλῶ, τὰ συγ-
χαρητήριά μου εἰς τὴν Ζωηράν Φλόγα, Εἶδα,
Διάπλασί μου, διὸ ἐπῆρα κ' ἐγὼ ἐν Εὐσμονῇ
εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν. Νὰ ἤξευρες πόσον με-
τενόησα ποῦ ἔλαβα μέρος! ἥτο ἐντελὲς σαχλὸν
τὸ διήγημά μου, καὶ μόνον διότι μ' ἐνεθάρρυνεν
ἡ ἀδελφὴ μου τὸ ἔστειλα. Νὰ εἶνα κορίτσι ποῦ
θὰ βραβευθῇ πολὺ γρήγορα! Ὁ ταπεινὸς ἐαυτὸν
ὕψωθήσεται.

Μετὰ μεγίστης χαρᾶς καὶ ὑπερηφάνειας — μού
γράφει ἡ Μικρὰ Ἀνθοκόμος [Ε] — ἀνέγνωσα
τὴν ἀρίστην ἔντως προκήρυξιν περὶ τοῦ «Ἑλ-
λόπαιδος». Εἶσαι ἀξία θαυμάσου! Ἡμεῖς ὅλοι
καὶ ὅλοι ὀρεόμεθα νὰ προσευχώμεθα ὅπως ἐ-
πέλθῃ ταχέως ἡ ἡμέρα τῆς πραγματοποιήσεως...
Σοῦ στέλλω καὶ ἐγὼ τὴν εἰσφοράν μου καὶ ὁποῖον
δήποτε γνωρίζω Ἑλληνόπαιδα, θὰ τον προτρέψω
εἰς τοῦτο. Μὰ αὐτὴ εἶνε ἡ καλλίτερα προσευχή.
«Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει» ἔλεγον οἱ ἀρ-
χαῖοι.

Νομίζω, Κεραυνὲ, ὅτι ἔχεις ἄδικον· εἰς τὴν
εἰκόνα τοῦ 18ου φύλλου ὁ Γωλιτέρος παρίσταται
ἀκριβῶς ὅπως τὸν θέλει ἐκεῖ ὁ συγγραφεὺς τῆς ἡμερῆς
τοῦ ἐκφράζει ὅχι δειλιαν, ὅπως λέγεις, ἀλλὰ μα-
νίαν, λύσαν, καὶ συγχρόνως περιφρόνησιν. Ἐ-
χεῖ μάλιστα καὶ τοὺς γρόνθους συνηθισμένους,
νομίζεις δὲ ὅτι θὰ ἐπέπιπτε κατὰ τοῦ Οὐγονέτου,

ἂν δὲν ἐκρατεῖτο ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. — Ἐχεις
τὰς ε

της Διαπλάσεως ζητείται τὰρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Νέστορος. — Δι' ἄλλας πληροφωρίας δὲν ὑπάρχει σήμερον χώρος. Δι' σπουδαιότεραις δὲ δημοσιεύουσιν εἰς τὸ προσεχές.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νῦν ταλ-
λαξοῦν. — ἡ Χιονοσκεπὴς Δίρφη μετὰ τὸν
Ἀγερνόν, Ἀγροπολιώτατον καὶ Ροβέρ-
τον Γυσιάρδον. — ἡ Σαλωνίτικη Ἑλὴ μετὰ
τὴν Χαμένην Εὐτυχίαν, Πολυξένην Σημέ-
τα καὶ Κατίναν Πετσάλη. — ὁ Ἀρχάγγελος
Γαβριὴλ μετὰ τὴν Οὐρανίαν Μακρῇ. — ἡ
Φονοκαθαλασιὰ μετὰ τὴν Ζωηρὰν Φλόγα, Χρυ-
σορρόαν Πακτωλὸν καὶ Μενεξεδένιον. — ἡ Ρω-
δοφωτισμένη Δύσις μετὰ τὸν Χιακὸν Ὀρίοντα,
Χιακὴν Μαστιχὰν καὶ Φθινοπωρινὴν Νύκτα.
— ὁ Ρωμαῖος Κικέρων μετὰ τὴν Μαργαριτοφόρον.
— τὸ Ζοφερὸν Νέφος μετὰ τὸν Κινέζον Ἀἴ, Σαρ-
θὴν Νησιωτοπούλιν καὶ Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου.
— ἡ Ἑλληνικὴ Φουσταγιέλλα μετὰ τὸ Μενεξε-
δένιο Μπουκετάκι, Μενεξεδένιον καὶ Ἀρχηρόν
τὸν Μολυβένιον Στρατιωτὴν. — τὸ Χαριτω-
μένο Χελιδονάκι μετὰ τὸν Κρέοντα Κυριακίδην.
— ὁ Δημ. Φιλέρης μετὰ τὴν Καλλιφώνον Ἀρ-
σακειάδα. Ἀγγελὸν τῆς Ἀράξης καὶ Εἰλι-
κρινὴ Φιλίαν. — ἡ Ἐνδοξὸς Περσικὴ μετὰ τὴν
Ρομαντικὴν Καρδίαν, Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν
καὶ Τριανταφυλλέιον Καμπού. — ἡ Βοσκο-
πούλα τῆς Δίρφης μετὰ τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέ-
τραν, Κόδρον καὶ Περίλυπον Ὀρφάνην. — ὁ
Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης μετὰ τὸν Ἀσπροπο-
ταμίτην καὶ Τάνταλον. — ὁ Φοβερός Τίταν
μετὰ τὸν Ἀριεὺ, Ἀσπροποταμίτην καὶ Σφίγγα
τὸν Πάγῳ. — ὁ Σπαρτιατικὸς Ζωὸς μετὰ τὸν
Βασιλέα τοῦ Κατέρρου, Ἡμερον Περιστερὰν
καὶ Φαίδιμην. — ἡ Καλλιφώνος Ἀρσακειὰς
μετὰ τὴν Ἑλληνίδα τοῦ Βορρᾶ, Νεαρὸν Κερ-
κυραῖον καὶ Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα. — ὁ Σπύ-
ρος Τρακάκης μετὰ τὴν Ἀμυγδαλὴν τῆς
Κρανῆς καὶ Θάλειαν Γλαράκη. — ἡ Ἀρ-
γυρᾶ Συρίκτρα μετὰ τὸν Ἀστέρα τοῦ Βέγα,
Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας καὶ Σμυρνητοπού-
λαν. — ἡ Ἀποκτιῶσα Ἑλπίς μετὰ τὸν Νεαρὸν
Ζωγράφον καὶ Ναυτοπούλιν. — ὁ Τριανταφυλ-
λέιος Κάμπος μετὰ τὸν Λουδοβίκο τοῦ Βουνοῦ,
Ἀγερνὸν καὶ Ἀσκληπιδίαν. — ἡ Θρυαλλὶς
μετὰ τὴν Αἰγυπιαίαν Ἀθηναίαν καὶ Ἀττικὴν Μοῦ-
σαν. — ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κατέρρου μετὰ τὴν Πε-
ρίλυπον Ὀρφάνην καὶ Μενεξεδένιο Μπουκε-
τάκι. — τὸ Ἐνδοξὸν Σοῦλι μετὰ τὸν Λύκον τῆς
Θαλάσσης καὶ Ἐπτάνησον.

Ἀπὸ ἑνα γλυκοῦ φιλάκι στέλλει ἡ Διά-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Μαρίδαν τοῦ Εὐ-
ρίπου (ἡ ὁποία φέτος ἐκτύπησε νὰ πολεύσῃ τὴν
ἐορτήν τῆς εἰς τὴν ἑοχὴν, μακρὰν τῆς τυπικότη-
τος τῶν ἐπισκέψεων τῆς πεπεισμένης εὐχαριστι-
σεως) καὶ τοῦ χρόνου ! Σμυρνητοτάκι (σοῦ
ἔστειλα μέσον τοῦ κ. Θεολ. Δ. τὰ ζητηθέντα
Μ. Μυστικὰ εἰς τὸ Ε' Δελτίον θὰ δημοσιευθῇ τὸ
ἐξοπλισμὸς σου, μὴν ἀνησυχῆς.) Ἴον τοῦ Ἀ-
γροῦ (κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὸν ἐνθου-
σιασμόν τῶν ἐν τῷ Ἀρσακειῷ φίλων μου) [Ε]
διὰ τὴν ζωηρὰν περιγραφὴν τῶν χαριτωμένων αὐ-
τῶν σκηνῶν) Ρομαντικὴν Καρδίαν (εὐχαριστῶ
θερμῶς διὰ τὸ ἐξοπλισμὸν σὲ παραπέμπω εἰς
τὴν σημερινὴν Διήλωσιν.) Σφῆρα κ' Ἑλὰ (ὅλα
αὐτὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα εἶνε παλαιὰ καὶ γνω-
στάτα· ἀπορῶ δὲ πῶς με διαβεβαιώνεις ὅτι εἶνε
ἔργα σου) Ἀπογόνον τοῦ Νέστορος (ἔχε ὑπο-
μονήν· ὅλα μαζὶ δὲν γίνονται ἐν ἑνὶ ἔν-
θεον) Νεαρὸν (ἔστειλα) Ζοφερὸν Νέφος (ὅχι· πο-
τὲ δὲν ἔρριψα τετραδίων σου εἰς τὸν κάλαθον· αἱ
λύσεις ἐλήφθησαν) Νεαρὸν Μουσικὸν (θὰ σου
στελῇ, διότι στέλλει πάντοτε τακτικώτατα) Μα-
θρον Πετρινὸν (εὐχαριστῶ· ἀλλὰ τὸ ψευδώνυ-
μον ποῦ ζητεῖ, τὸ ἔχει ἄλλῃ φιλίαν· νὰ μου
γράψῃ ἡ ἰδία καὶ νὰ μου στείλῃ πρὸς ἐκλογὴν
ἄλλαν) Ἑρρίκον Μασσαί (γιατί γράφεις μετὰ
κόκκινην μελάνην; νὰ γράφῃς μετὰ μαύρην, παιδί

μου, καὶ πεῖ καθαρὰ, διότι πολὺ ἐδυσκολεύθηκα
νὰ διαβάσω τὸ γράμμα σου) Ἀνθούχον
Πνεῦμα (πολὺ εὐχαρίστως ἀνέγνωσα τὰ τῆς
ὥρας ἐκδρομῆς· ἂν, ἔχετε λαμπρὸν Γυμνασιό-
αρχον) Μακροχαίτην Λέοντα (ἐλπίζω, ὅτι μετὰ
τὰς ἐξετάσεις θὰ μου γράψῃ συχνά) Ρεῦμα τῆς
Προποτιδῆς (ἀπεναντίας, πολὺ εὐχαρίστως
ἀνέγνωσα τὴν ὥραιν ἐπιστολήν σου [Ε] καὶ θὰ
ἔδωκα καὶ τί, ἂν μου ἔγραψες συχνότερα) Κο-
κορμπυαλὴν (σὲ παραπέμπω εἰς τὴν σημερινὴν
Διήλωσιν) Ἀρτάκι τοῦ Γαλατερῆ (ἔστειλα)
Τρομερὸν Γιγάντα (8, 9, 10) Ἰόνιον Νῆσον,
Ἀγερνόν (δὲν εἶνε ὁ βίος Μάιος. . . Ἰούλιος
δὲν εἶνε !) Αἰγατὸν Πέλαγος (ἀργότερα)
Σιωπηλὴν Νύκτα (ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά τῶν ἡ
Κικὴ σ' εὐχαριστῶ πολὺ) Ἑλληνικὴν Ναυ-
αρχίδα (δὴ καὶ τῷ Θεῷ, ὅλοι καλὰ) Καίτθαν
(σὲ συγχαίρω δι' ὅσα γράφεις περὶ Ἑλληνόπαιδος)
Ἀγαπημένην Ἀδελφοῦλάν (σὲ συλλυποῦμαι
διὰ τὸν θάνατον τῆς γαγιάς, καὶ εὐχομαι ταχέως
ἀνάρρωσιν εἰς τὸν παπποῦν· ὁ κ. Ξενόπουλος σ'
εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις περὶ αὐτοῦ)
Μαριχὴν Εἰκόνα [Ε] διὰ τὸ χαριτωμένον γραμ-
ματάκι, καὶ κυρίως εὐχαριστίας διὰ τὸ ἐξοπλι-
σμὸν) Φιλαγγλὸν Ἑλληνα (ἐκτός τῶν δημο-
σιευθέντων εἰς τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1889, 1896
καὶ 1898, ἄλλα μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βέρν
δὲν ἔχω· εἰς τὰ τετραδία νὰ ἐσωκλείῃς δεκάλε-
πτον καὶ ὅχι πεντάλεπτον γραμματόσημον) Μοῦ-
σαν τοῦ Χοροῦ (ἐλαβὼ τὴν καλλιγραφίαν· ἀλλὰ
δικαίᾳ δὲν ἐσημείωσες τὴν ἡλικίαν σου; ἡ πλη-
ροφωρία σου εἰς τὸ προσεχές· περαστικὰ εἰς τὴν
Ρωσσίαν) Νεοσύλλεκτον τῆς Διαπλάσεως (νὰ
σε ἰδῶ λοιπὸν τῶρ) Καλὸς Ὄρισος (ἡ τρυφί-
τες, βλέπεις, δὲν βρίσκονται ἔτσι εὐκόλῃ) Βο-
σκοπούλιν τῶν Ἀγράφων (ἔστειλα, γράφε μου)
Γατίτσαν Σινδὸν (μὰ τί γίνεις τόσοσιν καιρὸν· εὐγε
δὲν ἔστειλα ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν» καὶ ὅμως ὁ
Ἐρανὸς μας προσδεύει· ἂς μὴ ἀπελπιζώμεθα !
κάτι κάμνομεν καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες) Ἐξορι-
στον Ἀρματωλὸν (ἂ ! ὥστε τὸ ἰδικόν σου ὄνο-
μα δὲν κατέρωθε νὰ ἀναγνώσῃ ἡ Ἑλένη Λου-
κάτου) καὶ τώρα ; . . καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς
ἐξετάσεις) Ἑλληνίδα τοῦ Βορρᾶ (εἰς τὸ προ-
σεχές· ὁ κ. Φαίδων εἶνε πολὺ εὐτυχὴς ποῦ σου
ἀρέσουν τόσοσιν οἱ Ἀθ. Περίπατοι) Ἀπογόνον
τοῦ Χάση (οὐτὸ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα μάλιστα,
εἶνε ὥραιον ἀπὸ ὅλα τὰ προηγούμενα) ὁ Κα-
νονισμὸς μόνον εἶνε τοὺς συνδρομητὰς καὶ εἰς τὰ
ἀδελφὰ σου δίδει τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνουν μέ-
ρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς· τώρα, τί θέλεις νὰ
κάμω ; . .) Κίχλην (φρίκη ! . .) Ἀνθισμένην
Βασιλλίαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς δια-
θέσεις) Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου κτλ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Μαΐου
θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 24 Ἰουλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράφω-
ται λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμῶν, ποιεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανελλοῦς, ὡς ἑκάστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

296. Λεξιγραφίος.

Δυὸ γράμματα, εἰς σύνδεσμον καὶ κάποιον ἐρ-

[γαλεῖον]

Ἀποτελοῦν γνωστότατον ὄνομα γυναικείου.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ταγματῆρος τῆς Ταγματῆρας [Ε]

297. Στοιχειογραφίος.

Εἶνε ἄγριο θηρίο

Κι' ἂν ἀλλάξῃ ἑνα στοιχεῖο,

Εὐθὺς λάκκον θὰ τοῦ σκάψῃς

Ζωντανὸ γιὰ νὰ το θάψῃς.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου [Ε]

298. Τονόγραφος.

Ἐν ἐπιθετον ποῦ ξεύρεις, ἂν παροξυτονισθῇ,
Καί: ἀπὸ τὴν ψυχὴν σου, εἰς τὸ σῶμά σου θὰ ῥθῇ.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Στωπῆς Νυκτὸς [Ε]

299. Ἀναγραμματισμός.

Εἰς τὰ δάκτυλά σου μ' ἔχεις

Ὅπως εἶμαι ἂν μάψῃς,

Καὶ θὰ μ' ἔχῃ τὸ λεμόνι

Ἄν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Κατανομήσεως [Ε]

300. Συλλαβικὸν Τρίγωνον

1. — Τὸ πρῶτον εἶνε ναύαρχος ἀρχαῖος, ἑκατοστάς.

2. — Τὸ δευτέρον μου σοφιστὴς εἰς ὅλους σας γυν.

[στός]

3. — Μὲ ἔχουν ὅλ' οἱ σκελετοί, καὶ ζῶν καὶ ἀν.

[θρῶπων.

4, 5. — Ὑπὲρ τὰ πρῶτα ; καὶ ἡμᾶς θὰ εὖρῃς χω-

[ρίς κόπον.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

301. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 = Βασιλεὺς

2 6 3 4 1 = Θεὰ

3 4 3 5 6 = Αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος

4 3 2 1 = Δένδρον ἢ πόλις.

5 6 6 1 = Ὅρος

6 5 6 = Ἀντωνυμία.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Χιωτοπούλας [Ε]

302-305. Ἀπροσδόκητα.

1. — Τί κάμνει ἄνθρωπος εὐρεσκόμενος ἐπὶ λό-

φου κατὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου ;

2. — Τί ἰσχυρότερον ἐνδὸς Ἑλλήνος ;

Ἐστὶν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου [Ε]

304. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ διπλῆς

Ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ὡς τὰ
μὲν ἀρχικὰ νὰ σχηματίζον κατὰ σειράν ἀρχαῖαν
πόλιν, τὰ δὲ τέταρτα μέλος τοῦ σώματος :

τρίτος, διάτονον, πλάτος, ποδῶν, ἄλυστος.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Θεαγέτους [Ε]

305. Φωνηεντόλιπον

★ — ξι — χρν — γνν

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τυδίδου [Ε]

306. Γρῆφος.

Ἡ 1 : η x δι 1 $\frac{H}{N, a}$ η η

θῆλυ η πῶλος η

αντα Κ. η η

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους [Ε]

307. Μαγικὴ Εἰκὼν.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 204 Μαγικῆς
Εἰκόνης. Τὸ κρυμμένον ἄλογον θὰ ζωγραφισθῇ ἀ-
πλῶς ἐπὶ τοῦ Χάρτου τῶν Δύσεων, ἄνευ περι-
γραφῆς.

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τοῦ φύλλου 16.

191. Μύκκος (μῆλων, β.) — 192. Κακία,

ἀκακία. — 193. Πύργος-Πύρρος. — 194. Ἀστακός.

195. Η Β Κ

Δ Ο Υ

Ν Ι Δ

Α Ι Σ Ω Π Ο Σ

Ν Τ Α

Ι Ι Η

Α Α Σ

196. Ὁ μύλος, ἡ Μη-

λος, τὸ μῆλον 197. (Ση-

πία — πόλα) = Σὺ +

(ἀδῶν — ἀεῖ = Δῶν)

= ΣΙΔΩΝ. — 199.

203. Τῇ ἀνταλλαγῇ

διὰ τῆς προθέσεως ἐν,

σχηματίζονται αἱ λέ-

ξεις : πέτρε, ἐνωρίς,

πέτρεος, τέναγος, ἐ-

νικός. — 204. Δός

μοι πᾶ σῶ, καὶ τὰν

γὰν κινήσω. — 205.

Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς,

οὐ γὰρ οἶδας τί ποι-

οῦσι. — 206. Γυναίκα

κόσμον ἢ σιγὴ φέρει.